

egentlig er et Principsspørgsmaal. Jeg sigter herved til det Underændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille under Nr. 2, og som angaaer det Spørgsmaal, hvorvidt bundne Hunde paa Landet skulle beskattes eller ikke. Jeg antager ikke, at dette Forslag behøver nogen vidtløftig Begrundelse, da jo de Fleste nok selv vilde kunne sige sig, hvad der taler for og imod det. Jeg skal derfor blot ganske kort sige, at jeg for det Første ikke kan finde det rigtigt at gjøre en Forskjel mellem By og Land, hvor denne Forskjel i Virkeligheden ikke er begrundet i de forskjellige Forhold, og jeg kan ikke indsee, at Forholdet med Hensyn til bundne Hunde er forskjelligt i By og Land. Jeg kan nok see, at Forholdet kan være forskjelligt med Hensyn til løsgaaende Hunde, idet Politiforhold og andre Forhold ofte give en løsg. Hund en ganske anden Betydning paa Landet end i Byen. Men det, der egentlig gjør, at dette Punkt under Nr. 2 for mig staaer som et Principsspørgsmaal, som man dog ikke skal løse i den Retning Udvalgets Fleertal har formeent, er, at naar man beskatter bundne Hunde, saa kan det kun forsvares paa en eneste Maade, og det er som en Luxusbeskatning. Det er jo imidlertid slet ikke Lovens Hensigt i mindste Maade at være en Luxusbeskatningslov, thi saa vilde den ikke alene gaae ud paa at beskaffe Hundene, men ogsaa paa at beskaffe mange andre Ting, saasom Stadsvogne, Luxusheste, Fortepianoer, som tidligere ere blevne omtalte her i Salen, og flere andre Gjenstande. Hvad enten man nu mener, at en saadan directe Luxusbeskatning vilde være heldig, hvilket jeg forøvrigt ikke gjør, eller ikke heldig, saa troer jeg dog, at Enhver maa være enig med mig i, at der i alle Tilfælde ikke er nogen Grund til at pille en ganske enkelt Gjenstand ud og at beskaffe den for sig alene. Det, om en Mand vil anvende, hvad han raader over, til at holde Hunde eller ikke, saalænge han dermed ikke i mindste Maade generer sine Medmennesker, men maaskee dermed tilfredsstillter enten et fornødtigt — thi det kan det ogsaa være — eller et ufornødtigt Diemed, forekommer mig, at man slet ikke har at blande sig i, saalænge man beholder Loven alene som en Politilov. Jeg skal derfor tillade mig at raade det ærede Thing til, hvad dette Punkt an-

gaaer, at stemme imod Udvalgets Fleertal, og ikke i den Henseende gjøre Forskjel mellem By og Land. Den praktiske Indvending, der er gjort af den ærede Ordfører, kan jeg oprigtig sige ikke forstaae. En bunden Hund er en Hund, der altid er bunden eller dog indelukket, og naar En har en enkelt Hund, som han til visse Tider vil holde bunden og til andre Tider lade gaae løs, saa er det en løsgaaende Hund. — Jeg kan heller ikke indsee, at mit Forslag i allermindste Maade kan udsætte Nogen for at komme i det Tilfælde at overtræde Loven. En Mand, som kun har den omtalte ene Hund, som han snart vil have gaaende løs, men dog maaskee som oftest vil holde bunden, kommer dog ikke i nogen virkelig Fristelse til at unddrage sig Skatten, saaledes som Loven foreligger fra Udvalget, thi Loven paalægger nu ikke en større Skat for denne enkelte løsgaaende Hund — thi saa indrømmer jeg, at Fristelse kunde tænkes, — men den paalægger kun Eieren at løse et Tegn til Hunden mod 16 β , og naar Fristelsen ikke er større end 16 β , maa en Mand kunne overvinde den. Jeg skal forøvrigt ikke gaae videre ind herpaa, men med disse Par Ord anbefale mit Forslag.

Hvad de Forslag angaaer, der ellers foreligge, da har den ærede Ordfører udtalt sig om dem, og jeg kan i det Hele taget være temmelig enig med ham; men der er dog et Forslag, jeg vil sige et Par Ord om, og det er det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Præs. Amts 6te Valgkreds (Thurrah), og som gaaer ud paa, at udvide Bestemmelsen i § 4 om, naar en Mand er berettiget til at dræbe en løsgaaende Hund. Jeg maa tilstaae, at jeg har haft nogen Betænkelse ved at gaae saa vidt, som man er gaaet i § 4, thi det er jo aabenbart, at det er temmelig vidt at gaae, at man uden Videre kan dræbe en Hund, som indfinder sig paa Ens Grund men som forøvrigt ikke har gjort nogen Skade, naar den ikke er forshynet med disse hvide KjenDEMærker, enten Tegn eller Mundkurv; det er vidtgaende, siger jeg, fordi begge disse KjenDEMærker, uden at der i saa Henseende paahviler Eieren nogensomhelst Skyld, kunne være Hunden berøvede. Her i Kjøbenhavn er det saaledes ganske sikkert bestemt, at en Hund